

Cuprins

Partea întâi

Numele

Cuibul se face doar unde e murdărie	21
Prima nocturnă	27
Lumina albă a strîmătorii	31
A doua nocturnă	54
Şase şi şaisprezece minute pentru totdeauna	55
Trei centimetri	67
A treia nocturnă (de după-amiază)	73
Ora albastră	75

Partea a doua

Corpul

Viaţa e doar o clipire	87
A patra nocturnă (de după-amiază)	110
Lucrurile pe care nu le facem	111
A cincea nocturnă	121
Lucruri îngrozitoare ca şi cum ar fi fost normale şi, poate, viceversa	123

Casele celorlalți	128
Doi saci de plastic negru	139
A șasea nocturnă (de după-amiază)	144
Răsuflare	146
A șaptea nocturnă	166

Partea a treia

Vocea

Nefericirea nu era regula pentru toți, ci excepția casei noastre	169
Pe vecie (ca o nocturnă)	180
Felinare	187
Cartierul Annunziata	193
Casa lui Puparo	214
A opta nocturnă	224
Tristețe incompletă	233
Rămas-bun	238
<i>Notă asupra textului</i>	251

Nadia Terranova

Adio, fantasme

Traducere din limba italiană
de Cerasela Barbone

POLIROM
2020

— Fă o plimbare. O baie în mare.

A aruncat o privire disprețuitoare la imaginile din trecut.

— Ieși și tu. Sînt doar niște fotografii.

— Îți amintești cînd îmi frecam perna cu gheață ca să pot dormi?

— Ce făceai?

— Dar iarna aia, cel puțin pe aia ți-o amintești?

Am arătat spre o fotografie polaroid cu ea și tata sub o pătură portocalie, în patul din camera lor. Atmosferă de duminică, mama ciufulită, abia trezită din somn, rîdea și se uita într-o parte, tata se eschiva, spunea ceva, o admira adorator. Ea într-un tricou albastru de bumbac, el la bustul gol. Aveau picioarele împletite sub pătură, se țineau de mîină. Eu făcusem fotografia aia.

— Vă iubeați?

— Te-am întrebat vreodată ceva despre soțul tău?

Vocea mamei devenise sumbră și intimidantă. Eu și soțul meu nu aveam fotografii împreună și ea nu pretinsese niciodată că-mi înțelege căsnicia. El era sfios, eu consideram că fotografiile cu cupluri sînt vulgare: două ființe umane care traversează împreună o bucată de timp, două persoane care se trezesc că împart una cu alta cîteva din zilele lor, pretind să arate lumii o fericire ce nu poate decît să îmbătrînească urît, fiind înlocuită de o nouă fericire la fel de trecătoare.

— Soțul meu nu s-a trezit într-o dimineată hotărît să dispară.

— Nu știi nimic, Ida. Nimeni nu știe ce se întâmplă într-o căsnicie, în afară de soț și soție. Uneori nici ei.

— Dar de tata pot vorbi. Și în toate după-amiezile în care tu nu erai, în diminețile în care ieșeau devreme ca să te duci la serviciu, eu eram aici și stăteam cu el. Și unde erai în dimineța când a plecat?

— Erai un copil, ce știi copiii?

— Îl lăsați cu mine în fiecare zi. Nu știu nici măcar dacă ai suferit cu adevărat.

— Așa ai fost întotdeauna: una care nu ascultă, care născocoște firea celorlalți, cum născocoști poveștile alea pe care le scrii pentru radio. Știi unde eram. La muzeu – în dimineța aia, la fel ca întotdeauna. Tatăl tău nu mai avea slujbă. Trebuie să-ți amintesc asta, că mîncăți datorită mie? Îți amintești asta sau nu: că fără mama ta nu ai fi avut ce să pui pe masă?

— Ar fi mai bine dacă în creșterea copiilor s-ar implica nu doar cei doi părinți, ci întreaga comunitate, dacă ei ar aparține unei localități, unui sat, nu biologiei. Așa poate că n-ar mai exista acest îngrozitor simț al proprietății.

— Da' ce tot spui tu acolo? Ce tot îi spui mamei tale?

S-a ridicat brusc. Soarele aflat sus pe cer s-a concentrat prin fereastră asupra ei într-un mic con de

lumină, făcînd-o să semene cu o balerină pe o scenă, furioasă și diafană. La cei șaiszeci și opt de ani ai ei, mama rămăsese frumoasă, ba chiar se făcuse mai frumoasă decît în albumul de pe genunchii mei.

— Nu ți-e rușine? Ar trebui să-ți fie rușine de astfel de gînduri. Și apoi ai venit aici ca să faci ce? Măcar dacă m-ai ajuta cu meșterii. Că ești sau nu aici, tot aia e. Sînt mereu singură. Mă întrebî dacă am suferit?

— Mă pregăteam să urc și să verific zidulețul rezervorului de apă. Vreau să văd în ce punct se află.

— Și ce vrei să le zici despre ziduleț? Zidulețul e dărîmat. De parcă aia ar fi problema, Ida.

Vocea mamei era un vînt care se întetea, o furtună de nisip care se pregătea să mă lovească în față. Cei doi de pe terasă o puteau auzi? Mă temeam de furia ei, așa cum odinioară mă temusem că la urechile vecinilor o să ajungă cuvintele de nereprodus ale certurilor noastre. Eram adulte – eu mare și ea bătrînă –, nu putea începe să mă trateze iar ca pe un copil, să mă prindă în jocul ăla monstruos. Nu voiam să fiu obligată să-mi demonstrez mie însămi că aș fi știut cum să-l evit. Dar, în fond, aș fi știut într-adevăr?

— Nu-ți pasă niciodată de nimic. Nu te-ai schimbat, ești tot aia căreia nu-i pasă nici un pic de mama ei. Ești cea mai mare egoistă pe care o cunosc. Și eu te-am născut.